

Landskap: Skåne
Härad: Skytts
Socken: Skanörs stad
Uppteckningsår: 1942

Upptecknat av: Inga Österman-Tillström
Adress: Ängagården, Tutarye
Berättat av: Fru Ida Möller f. Eksten
Född år 1879 i Skanör

Planteringar.	s. 1.
Boskapsskötsel.	s. 2.
Överlotsen.	s. 3.
Gya.	s. 4.
Varsel.	s. 6.

Skriv endast på denna sida!

ACC. N.R. M. 8899:/

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Planteringar:

Petter Eriksen, min farfar, och Nils Hanssen skrev till fyr-mästaren på Sandhamnaren och fick från honom harrisfrö. De sådde ut detta på den tent, som hörde till överletsens bostad. När far, överlets Ekste, flyttade in här, fanns nämligen inte ett träd, inte en buske på den stora tenten. Farfar planterade den skog, som finns där nu och vi anlade också trädgården med fruktträd, och resenrabatter. Innan vi lämnade överletsbostaden, när far blev pensionsmässig, hade trädgården hunnit bli ett riktigt blomsterhav. Farfar och Nils Hanssen planterade också för Axelssens räkning den nuvarande stora planteringen.

Beskapskötsel:

Vid höskörstdiabådade stadsförmannen upp jordägarna för att gå ut och riva tjurahö. De rev tjurahö på alla vägkanter och vid Bagarbacken mellan Hans Frans hejza och Per Lars nummernejda faras en äldsta sär rev de tjurahö ända ner till Knösen. De som hadde hästar körs hem höet.

I slutet av september skulle vingarna ges upp. Början gjordes alltid med Knävängen och det var en stor dag för ungdomen. Kreaturen skulle släppas lösa först i kvällningen och i god tid dessförinnan kantade glyttar och ungdemar tångtikena runt vången. Djuren blev rent vilda när de släpptes lösa, särskilt minns jag morbror Petters Pelle, ett vackert djur som i full galopp brukade springa runt hela vången. Hören och pågen hade sedan till uppgift att om kvällarna skriva kerna till gränden, där kvinnorna kom för att mjölka dem.

Sedan Knävängen avbetaats släpptes djuren i Sterevång men det var inte så nögtiligt.

ACC. NR M. 8899:3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Överletsen:

Överlets Stjernberg lät sätta luckor med järnbeemmar
för fönstren till sin bostad i letsbestället eärför att
han inte kände sig säker för hätskheten mot henem blane letsar-
arna. Det var uner een strie han förde med letsarna och
vilken resulterade i att flera letsar lämnade sin tjänst.

Gya:

På den tiden när alla Skanörare som hage hästar skulle rida med pesten vars sin vecka till Vellinge- det maste ha varit på 60-70-talet- hade min morfar Per Jönsson också sin pestvecka. En dag kom han inte hem förrän vid 12-tiden på natten . Han satte in hästen, sen skummade och aröp av svett, och gick sedan själv likblek och tigande in och lade sig. Nästet dag berättade han att när han kommit mitt för Gyestenarna var det som en tyngd lagt sig över honom och hästen kröp fram. Han hage aldrig varit med om värre färd.

När min morfar, som förresten sålde lerkärl från Svedala, en kväll tillsammans med moster Karna körde hem med ett lastverk över Ljungen fick de plötsligt se att hästen stannat framför en stor bjälke, som lagts på vägen. De gick då av och flyttade bjälken, men hade inte kört många meter förrän hästen stannade på nytt och en ny bjälke låg där. Så fort-

ACC. NR M. 8899:5

gick det hela vägen. Merner berättade det för mig och sa att
att det var Gya som var framme.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M. 8899:6.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Varsel:

Min morfars färälarar låg och natt och sov som vanligt, så de väcktes av ett förfärligt brak uppe på vinden. De rusade upp i tros att tyvästabeln där fallit omkull, men det hade den inte, allt var erört sär. Nästa natt upprepades braket, de rusade åter upp på vinden, men tyvästabelen stod. Tredje natten vaknade de vid att deras son Anders, morfars bror, stod vid deras säng. Sedan försvann synen. - "Ack Anders har du gått bort!", repade modern. De antecknade datum för händelsen, och fick snart ett brev att senen, som var sjöman, just denna treaje natt drunknat.